

Druhý díl z duologie Kovářka osudu

VLÁDKYNĚ OCELI

TRICIA LEVENSELLER

Vlákyně oceli

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Tricia Levenseller
Vlákyně oceli – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Kovářka osudu 2

**VLÁDKYNĚ
OCELI**

TRICIA LEVENSELLER

PŘELOŽILA EVA KADLECOVÁ

 P R E S S

*Pro mé spolubojovníky, kteří den co den zápolí se sociální úzkostí:
Záleží na vás. Já o vás vím. Nevzdávejte to. Čeká vás mnoho dobrého.*

„Zjistil jsem, že jsou to maličkosti, každodenní skutky obyčejných lidí,
co dává temnotě hranice – malé každodenní skutky laskavosti a lásky.“

– Gandalf,

Hobit: Neočekávaná cesta

Kapitola první

Na tohle nemáme čas.

Přes silnici leží padlý strom a brání nám přejít přes most. Podívám se dolů na svou spící sestru. Další sípavý nádech se promění v záchvat kašle a rty se jí zbarví doruda. Obrátím Temřu na bok, aby se nedusila vlastní krví. Udržujeme ji v bezvědomí tinkturou od léčitelky, aby netrpěla a také aby se nemohla ještě víc poranit. Stehy na paži už nekrvácí, ale rána mečem do boku jí probodla plíci. Prosakuje do ní krev, a proto se Temře tak špatně dýchá.

Ztrácí se mi před očima, a to nás od Skira, kde sídlí magicky nadaná léčitelka, dělí ještě několik dní cesty.

Upřu vražedný pohled na Kymoru, válečnici, která je momentálně svázaná na vozíku jen pár stop ode mě. To ona je příčinou Temřina současného stavu, a jestli moje sestra zemře, nic na světě mi nezabrání v tom, co se jí chystám udělat.

Kellyn vstane z kozlíku, sundá si ze zad pochvu a vytasí z ní dlouhý meč, který jsem pro něj očarovala.

„Co děláš?“ ptá se Petrik. „Chceš si cestu k mostu prosekat?“

„Ticho. Zalez si dozadu k Zivě. A skrčte se.“

Učenec poslechne, já se rozhlédnu po okolí a konečně pochopím, jaké nám hrozí nebezpečí.

Je nás málo a jen tři z nás jsou cvičení v boji: Má sestra, která je v bezvědomí, Kymora, která je zraněná, svázaná a zůstane tak celou

cestu, a Kellyn, nájemný žoldněř, který z nějakého důvodu stále cestuje s námi i přesto, že už za to nedostává zaplacené.

Kellyn s neuvěřitelným klidem hledí na novou hrozbu.

Ze svahu k řece spěchá skupina mužů, v rukou se jim houpají hole a palice. Petrik se trhaně nadechne a já se ochranářsky skloním nad svou sestru.

Cizinci se zastaví sotva deset stop od nás.

„Dobrý den, přátelé,“ zavolá jeden z mužů. Je to urostlý chlap, i když ne tak velký jako Kellyn. Trup má zaoblený svaly a ruce tak obrovské, že by mohly obejmout koňskou hlavu. Dojde ještě blíž k našemu vozíku a courá přitom konec palice po zemi. Hustá obočí mu rostla v jedinou chlupatou linku.

„Nechceme potíže,“ pronese Kellyn. „Jedna z nás je zraněná. Jdeme hledat pomoc do hlavního města.“

Osm chlapů za svým vůdcem cosi zabručí, na tvářích mají nevzrušené úšklebky.

„To je dobře. Taky netoužíme po problémech. Přišli jsme nabídnout své služby, víte? Za padesát okelů vám pomůžeme odklidit ten strom z cesty.“

Jelikož jeden z nich si ne zrovna nenápadně opírá o rameno sekeru, není těžké uhodnout, jak se věci mají.

„To je potíž, protože my peníze nemáme,“ odpoví Kellyn.

Vůdce tlupy s palicí se poštourá malíčkem v uchu. „Asi jsem tě špatně slyšel, chlapče. Zdálo se mi, že říkáš, že nemáte žádný peníze. Ale kdo cestuje k ranhojiči bez peněz? Takže cena za naši velkorysou pomoc právě stoupla na pětasedmdesát okelů.“

Mám pocit, jako by se mi v břicho vrtěla celá rodinka hadů. Neznáším konfrontace, ale můj vztek a zuřivá potřeba ochránit sestru jsou silnější než všechno ostatní.

Vstanu. „Mojí sestře nezbyvá moc času. Nechte nás projít. Opravdu nemáme žádné peníze. Léčitelka je naše přítelkyně. Nebudeme jí platit.“

Před skupinku předstoupí další muž a poklepává holí o zem. Nakoukne do vozu a Petrik se s každým jeho pohybem ostražitě

posouvá tak, aby byl pořád schovaný za Temrou. „Tvoje sestra je už skoro mrtvá. Už nemusíte spěchat.“

Snažím se jeho smrtelnou diagnózu hned pustit druhým uchem ven, ale stejně mě zasáhne jako úder do břicha.

On neví o magickém nadání léčitelky. Pořád můžeme Temru zachránit, připomínám si. Pořád je naděje.

„Devrane,“ pokračuje bandita, „oni tady mají svázanou ženskou!“

Vůdce tlupy Devran sykne. „To od vás není moc hezké.“ Obejde vůz a prohlíží si Kymoru. „Je na ni vypsána odměna? V tom případě se o ni rádi postaráme.“

Kymoru si rozhodně odvést nesmějí. Je naším nejlepším prostředkem k vyjednávání. Budeme ji muset směnit, aby přestala být vypsána odměna *na nás*. Doufáme, že si jejím odevzdáním nakloníme prince Skira a přesvědčíme ho, aby nám dovolil využít služeb své léčitelky.

Ale hlavně už potřebujeme *jet*. Hned!

„Ustupte,“ ozve se Kellyn, „a nechte nás projet. A nebudu to opakovat.“

Devran se kousne do rtu a rozhlédne se po své tlupě. „Jistě nám nebudeš mít za zlé, když ti to s těmi penězi nebudeme věřit. Chlapci, pořádně je prohledejte. A jestli u sebe vážně nic nemají, vezme si aspoň jejich koně a tenhle meč.“ Ukáže na Kellynův dlouhý meč, *Svůdník*. „Ten je vážně pěkný.“

Takže devět proti Kellynovi, Petrikovi a mně.

Rozhodně jsme na tom už byli hůř.

„To bude v pořádku,“ zašeptám Temře, i když mě asi stejně neslyší.

Vyskočím přes postranici z vozu a narovnáím se. Nejbližší chlap couvne o krok.

„Páni,“ zahučí, když si mě prohlédne se zakloněnou hlavou.

Ano, se zakloněnou hlavou. Měřím přes šest stop a odjakživa jsem byla vyšší než většina chlapů. Normálně svou výšku nesnáším. Jsem kvůli ní neustálým terčem pohledů a komentářů. Ale právě teď

se mi docela zamlouvá, jak se na mě ten mizera dívá. Jako by měl strach.

A když vytáhnu zpoza opasku svá dvě kladiva, obočí mu vyjedou nahoru.

Možná nejsem cvičená bojovnice, ale zato jsem cvičená kovářka a nic na světě neumím líp než se ohánět kladivem.

Kellyn seskočí ke mně, na tu stranu vozu, kde leží má sestra. Vidím, že Kymora natahuje ruce k Petrikovi v mlčenlivé prosbě, aby ji rozvázal. *Pomůžu vám*, říká její tvář.

Ale Petrik jen beze slova popadne z vozu dlouhou kovovou tyč a připojí se k nám. Ta tyč sloužila původně jako náprava vozíku, ale teď je z ní magická zbraň.

„Přátelé,“ snaží se Devran, „jsme v přesile a moji muži k vám budou mnohem zdvořilejší, když ty zbraně zahodíte. Není třeba, aby tu dneska někdo přišel o život.“

„Já si s nimi poradím,“ obrátí se na mě Kellyn, „kdybys chtěla radši počkat ve voze.“

„Kdybych chtěla počkat ve voze, byla bych ve voze.“

„Fajn.“ Jeho odpověď zní zaraženě, ale já ze své prudké reakce žádné výčitky nemám. Poslední dobou mě naštvě úplně všechno, co Kellyn řekne.

Devran tu výměnu pobaveně poslouchá. „Snad jste nás trošku podcenili, protože se chováme tak slušně. Ale uvědomujete si, že jsme zbojníci, a když to bude nutný, oloupíme vás třeba i násilím?“

„Uvědomujeme,“ odpovím mu. „To vy jste se spletli, jestli si myslíte, že jste našli snadné oběti.“

A vrhnu se dopředu s napřaženým levým kladivem.

Je očarované, samozřejmě, jako všechno, co jsem kdy vyrobila. Tohle levé funguje jako štít, neviditelná zábrana mezi mnou a nepřáteli. A když se po mně někdo ožene zbraní? Odrazí se stejnou silou proti němu.

První bandita se rozkročí a zvedne palici, asi aby mě zastrašil, ale bez potíží ho porazím na zem a klidně ho překročím, načež se vrhnu

na dalšího v řadě. Jakmile vidí, že jsem na jeho kamaráda dupla, ustoupí o pár stop dozadu. Až potom najde ztracenou odvalu.

Uskočí přede mnou a ožene se po mně holí. Zhoupnu levým kladivem směrem ven, zachytím ránu do neviditelného štítu a síla magického odskoku posadí chlapa na zadek.

Nato švihnu pravým kladivem, kterého se magie ani nedotkla, a zabořím mu ho do lebky.

To by byli dva. Zbývá jich ještě sedm. Zírají na mě, jako by před ně právě spadla z nebe nějaká mytická nestvůra.

„Nechte nás projít,“ zopakuju.

Na špičkách prstů mám něco červeného. Krev a mozkovou hmotu a Bohyně vědí, co ještě. Zvedá se mi žaludek.

Násilí nemám ráda, ale nevyhýbám se mu, když musím ochránit ty, které miluji. I když mě to samotnou děsí.

Devran zvedne palici v obou rukou. „Na ně!“

Zbytek už nechám na Petrikovi a Kellynovi a držím se raději poblíž Temry, kdybych snad byla potřeba tam.

Svědník, Kellynův milovaný dlouhý meč, jsem očarovala speciálně tak, aby si Kellyn mohl poradit s mnoha nepřáteli najednou. Devranovi muži se chystají Kellyna obklíčit, ale on se tomu jen usmívá.

Vyhne se letící palici zleva, udělá výpad doprava a zaboří špičku meče dalšímu chlapovi do břicha.

Svědník ho nutí, aby se otočil, navádí ho tím směrem, kde je nejvíc potřeba. Kellyn se v poslední chvíli vyhne špičce hole namířené právě tam, kde ještě před okamžikem stál.

Pak se na něj rozletí tři zbraně najednou, Kellyn se ohne v pase dozadu, švihne *Svědníkem* a všechny tři rány odrazí.

Petrik zůstal stát blízko u vozu, ale jen proto, že jeho zbraň funguje lépe z větší dálky. Vrhne kovovou hůl a ta se roztočí jako vrtule a zasáhne jednoho z lupičů. Nechrání ho žádné brnění a já uslyším praskat žebra. Nato hůl odletí zpátky k Petrikovi, protože jí magie velí vrátit se vždy k tomu, kdo ji hodil.

Už jen pět.

Kellyn a Petrik počet zbojníků dále redukují, až zůstane jen Devran a jeden jeho muž.

Ten druhý se dá na útěk, zatímco Devran zůstane stát a ohromně si nás prohlíží. „Co jste sakra zač?“

Kellyn Derinor, žoldněř.

Petrik Avedin, učenec.

Ziva Tellionová, kovářka.

Naše vzájemné vztahy jsou ještě komplikovanější než dřív. Ale i tak je každý z nás ochoten bojovat, aby ochránil ty ostatní. Společně prožitá dobrodružství nás svázala pokrevním poutem.

Z vozu se ozve další kašlání a já nemám jinou možnost než si utřít ruce do kalhot. Pak vyskočím na vůz a kleknu si k Temře.

„Jsme pocestní, kteří mají naspěch,“ odpoví mu Petrik, „a vy už jste nás zdrželi až dost.“ Mrští holí, zasáhne Devrana přímo do spánku a ten se skácí na zem. Petrik se rozběhne za lupičem, který utekl.

Odhrnu své sestře vlasy ze rtů, aby se neušpinily od krve, která se jí střádá v ústech. Ohlédnu se přes rameno, připravená vrhnout další vražedný pohled na Kymoru.

Ale nikdo další ve voze není.

Několikrát zamrčám, jako bych tím mohla válečnici přivolat zpátky.

„Kellyne!“ zaječím.

Jakmile Temra přestane kašlat, opatrně jí položím hlavu zpátky na podlahu a vyskočím přes druhou postranici, kde se houpají uříznuté provazy.

Sotva se moje nohy dotknou země, někdo mi je podtrhne. Dopadnu na zem a většinu váhy zachytí moje ruce.

Přetočím se a uvidím válečnici pod vozem. Vykutálí se ven, vyleze si na mě a přitiskne mi hranu paže na hrdlo. Drápu jí po obličejí, snažím se ji ze sebe shodit. Moje ústa lapají po vzduchu, kterého se mi nedostává.

A pak už je tu Kellyn a vleče ji pryč.

Kymora ho udeří loktem do břicha. Rána ho připraví o dech a Kellyn se zlomí v pase. Překulím se zpátky na nohy a spěchám za Kymorou, která se mezitím dala na útek. Na ženskou s rozdrčeným kolenem se belhá působivě rychle, jako by ji to snad ani nebolelo.

Utíkám za ní a znovu vytahuji kladiva. U kohokoliv jiného by to snad bylo přehnané, ale Kymora je nejobávanější válečnice v celé Ghadře. Má v úmyslu svrhnout všechny její vládce a podrobit si jejich země. Při posledním souboji jsme měli Kellyn, Petrik a já i se svými magickými zbraněmi co dělat, abychom ji přemohli.

Ženskou, která přivedla mou sestru na práh smrti. Která ze mě udělala sirotka. Která si myslela, že budu vyrábět magické zbraně pro její soukromou armádu, aby mohla zabrat celou Ghadru bez odporu.

Nikdo není nebezpečnější než ona.

A já *nesmím* dovolit, aby utekla.

Neodvažuji se po ní mrštit kladivo ze strachu, že jí tak poskytnu zbraň. Ta ženská udělá vražednou zbraň i z větvičky. Místo toho do ní narazím zezadu s napřaženým štítem, takže se svalí na zem. Plazí se po trávě, nenechá se odradit, natahuje se pro tlustou větev –

„Dotkni se jí a rozdrtím ti druhé koleno,“ pronesu tónem, který sama nepoznávám.

Ignoruje mě a uchopí větev. S pomocí ní a nedalekého stromu se vytáhne na nohy.

V tu chvíli dorazí Kellyn s mečem v pohotovosti.

„Jdi za ni,“ nařídím mu, ale stojí tam dřív, než to dořeknu.

„Nemáš kam utéct,“ prohlásím. „Vzdej se.“

Kymora si setřese z očí uvolněné, mastné pramínky vlasů. Obvyklý přísný uzel na temeni se jí rozpadl a nějak se jí podařilo stáhnout si roubík, jenž zakrýval hladkou jizvu na její tváři. Jak je celá rozčepýřená, vypadá ještě hrozivěji než obvykle.

„Kolik času ještě hodláš promarnit mým pronásledováním, když se tvá sestra potřebuje dostat do města?“ zeptá se válečnice. „Doteď jsem si myslela, že záleží na každé vteřině.“

Její slova mě ještě víc rozzuří, znovu ve mně probudí pocit naléhavosti a s ním i neobvyklou bezohlednost.

Se skřípěním zubů skočím dopředu a Kellyn udělá totéž za Kymořinými zády. Nemůže nás odrazit oba, když se může postavit jen na jednu nohu, ale to jí nebrání v tom, aby se aspoň pokusila. Udeří větví do mého kladiva a přitočí se ke mně, aby se vyhnula Kellynově ráně. Instinkt mi velí uskočit, dostat se od té odporné ženské co nejdál.

Neposlechnu ho a nakopnu ji do rozdrčeného kolena.

Kymora zařve, upadne na zem a upustí větev.

Popadnu válečníci za jednu paži a snažím se ji zkroutit Kymoře za záda. Kymora se ožene druhou rukou ve snaze praštit mě do hlavy.

Vytáhnou její zkroutěnou paži výš, svaly i kosti se napnou nadraz. Starší žena zavrčí, postrčí ji dopředu a donutím lehnout na zem. Zápasím s jejím druhým zápěstím, snažím se je taky přitisknout na záda. Mezitím už na válečníci tlačím celou vahou svého těla.

„Vzdej se!“ zařvu na ni.

„Nikdy!“ Snaží se praštit hlavou dozadu, vypadá přitom jako ryba vyvržená na mělčinu.

„Když si budu muset vybrat, jestli tě nechám utéct, nebo tě zabiju, zabiju tě,“ oznámím jí. „Vzalas mi úplně všechno a zasloužíš si umřít!“

Kellyn přidá k mé váze tu svou, prakticky si sedne Kymoře na nohy, aby nemohla kopat. Vytáhne odněkud kus provazu a já jím svážu Kymoře zápěstí – o něco pevněji, než je nutné.

Chytíme ji každý za jednu paži, vytáhneme ji na nohy a dovečeme zpátky k vozu. Kymora s námi celou cestu zápasí.

Vtom vyběhne z lesa Petrik, zlomí se v pase a opře si dlaně o stehna. „Ten poslední mi utekl.“

„Vykašli se na něj,“ odpovím. „Pomoz Kellynovi.“

Petrik zapomene na únavu a pomůže vytáhnout svou matku na vůz. Jakmile je opět zajištěná, začne učelec prohlížet přerazané provazy. „Jak se jí to povedlo? Ke zbrani se při té šarvátce nemohla dostat. Ti chlapi měli jen hole a palice a sekera doteď leží na zemi.“

„Třeba jí někdo dal něco ostrého,“ poznamená Kellyn.

„To bych *nikdy* neudělal!“

Nechám ty dva, ať se dohadují, a začnu hledat pod vozem dýku nebo něco jiného, co by mohlo Kymořin pokus o útěk vysvětlit.

„Krev není voda,“ prská Kellyn.

„Já tu ženskou sotva znám. Možná mě porodila, ale můžeš mi věřit, že žádná láska mezi námi není. Sám to víš. Proč bych chtěl osvobodit ženskou, která tak ublížila Temře?“

„Zmlkňte, oba!“ okřiknu je a narovná se. V ruce držím kus ostrého kovu. „Spona do vlasů. Držela jí ten uzel. Sundala si ji už dávno. Musela čekat na tu pravou chvíli, kdy ji bude moct použít.“

Kellyn se Petrikovi nemůže podívat do očí. „Promiň,“ zamumlá.

„Kdy mi konečně začneš věřit?“ vyjede na něj Petrik. „Dotedl jsem vám se vším pomáhal. Možná jsem si nechal pro sebe, kdo je moje matka, ale tebe ani sestry jsem nikdy nezradil.“

„Máme větší problém než vaše handrkování,“ řeknu a podívám se na most. „Nemůžeme dál a každý, kdo nám mohl pomoci ten strom odklidit, je buď mrtvý, nebo v bezvědomí, nebo utekl. Dá se jít jinudy?“

„Ano,“ odpoví Petrik, „ale cesta je o půl dne delší.“

Je mi do pláče. Už tak máme moc málo času. Ranhojička v Amatoru řekla, že nám zbývá asi týden, než Temra na svá zranění zemře.

Taky cesta do hlavního města trvá asi týden.

V údech mi mravenčí zuřivost, jakou jsem ještě nikdy nepoznala. Vyskočím zpátky na vůz. Vytáhnu zpoza opasku neočarované kladi-vo a rozmáchnu se jím proti Kymořině zdravé noze.

Hlasitě to zapraská. Kymořin vřískot utlumí roubík, který je už zase na svém místě. Petrikův prudký nádech a Kellynův zděšený pohled ve mně sice vyvolají pocit viny, ale –

„Slib je slib,“ utrousím.

Víckrát mi utíkat nebude.

Kapitola druhá

Estujeme celou noc, abychom dohnali ztracený čas.

Silnice je příšerná, samý výmol a hluboké koleje, ale my je příliš necítíme. Než jsme odešli z Kellynovy rodné vesnice, očarovala jsem kovové části vozu tak, aby byla cesta pro Temru co nejhladší.

Přesto nemůžu usnout, protože Temra neustále kašle, Kymora skučí bolestí a Kellyn se v jednom kuse ohlíží přes rameno a kontroluje mě.

Mám chuť na něj řvát, mám chuť řvát na všechny. Všem by mělo být stejně mizerně, jak je teď mně. Mé tělo je v jakémsi zvláštním stavu vyčerpanosti a ostražitosti zároveň. Krátím si čas počítáním sestřiných nádechů.

Když spatřím pohybující se postavu, zvednu pěst v obavě, že se Kymoře zase nějak podařilo osvobodit, ale je to jen Petrik. Přelézá ke mně dozadu do vozu.

„Měla by sis odpočinout,“ řekne. „Já na ni zatím dohlédnu.“

„Děkuju, ale jsem v pohodě.“

„Když dojde k další potyčce, budeš nám užitečnější odpočatá.“

Vyčerpanost mě zřejmě nutí k upřímnosti. „Bojím se, že když zavřu oči, Temra umře.“

„Je silná,“ odpoví Petrik přesvědčeně.

To se hezky poslouchá, i když Petrik nemůže vědět, kolik toho Temřino tělo dokáže unést. Je vzdělaný, ale ne v medicíně. Petrik je učenec z Velké knihovny v hlavním městě Skira a většinu života strávil studiem starověké magie. Seznámili jsme se právě díky tomu, že sepisoval knihu o poznané magii celého světa. Chtěl se dozvědět všechno o mně a mých kovářských schopnostech.

Na naší první společné cestě se stihl zamilovat do mé sestry. Nikdy to otevřeně neřekl, ale jsem si tím jistá. Jak by se mohl někdo nezamilovat do mojí statečné a divoké sestřičky? Je tak silná a nezlomná vždy a všude, kde je to třeba.

Když jsme se dozvěděli, že nám Petrik tajil, že je Kymora jeho matka, Temra zuřila. Mně osobně je to docela jedno, pokud nám Petrik pomáhá. To, co předtím říkal Kellynovi, je pravda. Nikdy nás nezradil ani nám nedal důvod, abychom mu přestali věřit. Jen si nechal pro sebe jedno malé tajemství.

Ale kdo by netajil, že je příbuzný s touhle nestvůrou?

Jenže nestvůra, nebo ne, je to pořád jeho matka.

Zašeptám: „Mrzí mě, že jsem ji takhle zranila před tebou.“

Petrik polkne. „Muselas to udělat. Nemůžeme riskovat, že nás bude zase zdržovat.“

„Nebyla v tom žádná škodolibost. Řekla jsem jí, že jestli –“

„To nic, Zivo. Vážně.“

Jeho tmavé oči bloudí po Temřině obličejí, mahagonových vlasech, po obloučku jejích rtů, po její neposkrvněné tváři – ve světle měsíce jsou z nich vidět jen obrysy. „Neměla ještě ani šanci mi vyhubovat za to moje tajemství. Potřebuje to udělat. Musí mi říct, že nechce poslouchat moje výmluvy. Bude po mně chtít házet věci.“

Slabě se zasměju, abych se nerozplakala. „To máš pravdu. To všechno bude. Už jsi vymýšlel nejlepší vysvětlení?“

Zavrtí hlavou. „Žádné vysvětlení. Jen pravda. Báł jsem se, že byste mě s sebou nevzaly, kdybyste zjistily, kdo jsem. Někteří lidé prostě nevěří, že k ní necítím vůbec nic hezkého.“ Na ta slova šlehne pohledem po Kellynovi.

„Já vím, proč jsi udělal, cos udělal,“ odvětvím. „A opravdu ti to nemám za zlé.“

„Jsi dobrá přítelkyně, Zivo, a ještě lepší sestra.“

„Zklamala jsem ji.“

„Nezklamala. Pořád bojuješ. Dojedeme do hlavního města. Temra se uzdraví. Naše jména budou očištěna a Kymora za svou zradu dostane, co si zaslouží.“

Tak strašně moc bych mu chtěla věřit, jenže hlavou se mi honí příšerné představy. Nakonec se mi podaří usnout.

Probudí mě ticho.

Vůz zastavil. Okamžitě zkontroluju Temru a hned přitom volám: „Proč nejedeme?“

„Koně si potřebují odpočinout,“ odpoví mi Kellyn. „Když je necháme, padnou dřív, než dojedeme do města.“

Zastavil u cesty a už koně vypřahá. Petrik někam odchází se svým tlumokem, zřejmě se chystá připravit něco k jídlu.

Zůstanu tedy sama s Kymorou a Temrou.

Přísahám, že válečnice nikdy nespí. Kdykoliv se na ni podívám, je v pohotovosti. Její oči bloudí po okolí, po našem táboře, hledají jakoukoliv příležitost k útěku.

„Na,“ ozve se o něco později Petrik. Podává mi misku s vývarem. „Já ji nakrmím, jestli chceš.“

„Ne, zvládnu to.“

„Stejně ti pomůžu.“ Klekne si za Temru a zvedne ji do sedu, zatímco já třesoucími se prsty přiblížím lžici k jejím rtům.

Opatrně je otevířu, naliju do nich vývar a zakloním Temře hlavu. Vydechnu si úlevou, když podle pohybu jejího krku poznám, že polkla.

„Dokážeme to,“ řekne Petrik.

„Ta tvoje léčitelka – je dobrá?“

„Umí pracovat s tělem tak, jak ty umíš pracovat s železem. Je dobrá, Zivo.“

Druhá lžíce vývaru skončí vykašlaná s další krví.

„Dokáže Temře zacelit díru v plíci?“ vyptávám se.

„Viděl jsem ji vracet na místa useknuté končetiny.“

Vím, že naděje, která mi plane v hrudi, je nebezpečná. Ale když ztratím Temru, ztratím poslední zbytek své rodiny. Ztratím své srdce.

Pak budu opravdu moct říct, že mi Kymora sebrala úplně všechno.

Když do Temry dostaneme aspoň nějaké jídlo, zabloudí Petrik pohledem ke své matce. „Myslím, že ji radši nakrmím sám.“

Odejde, nabere další miskou vývaru a vrátí se ke Kymoře. Opatrně jí sundá roubík a nabídne jí nejprve trochu vody. Kymora pije a pije a pije. Pomalu a klidně, jako by nechtěla projevit slabost, ale podle toho, kolik spolyká, je mi jasné, že jí cesta dává zabrat. Z toho, jak je pořád spoutaná, ji musí bolet celé tělo. Zápěstí a kotníky pod pevně utaženými provazy má rudé a oteklé, ale počítám, že to není nic proti jejím ostatním zraněním.

Jsem ráda, že trpí, a nestydím se za to.

Temřin obličej za poslední čtyři dny znatelně poblehl. Rty má rozpraskané. Její plíce slábnou. Má boláky z toho, jak leží takovou dobu ve stejné poloze. Ale neodvážuji se s ní příliš hýbat, abych její zranění ještě nezhoršila.

Možná jsou to poslední dny, které se svou sestrou budu moct strávit, a nemůžu si s ní ani promluvit.

Snažím se silou odvést své myšlenky k něčemu jinému.

Když se Kymora napije dosyta, začnou si s Petrikem něco šeptat. Jejich slova neslyším, ale při jedné matčině větě sebou Petrik bolestně trhne. Nabere na lžíci vývar a nalije ho matce do úst. Něco jí odpoví. Její tvář neprozrazuje nic a já si začínám říkat, že bych možná měla jít blíž.

Vtom se Temra rozkašle.

Opatrně ji otočím na bok a hladím ji po zádech. Ramena se jí namáhavě zdvihají, celé tělo má napjaté. Z úst jí teče krev.

„Já tě neopustím,“ šeptám jí. „Jsem tady, Temro. Nic se ti nestane.“

Koutkem oka zahlédnu pohyb a ohlédnu se. Kellyn se sklání ke kotlíku, aby si nabral také trochu polévky. Musí poskládat svých šest a půl stopy, aby na něj dosáhl. Se zlatorudými vlasy a jemnými rysy obličeje je to krasavec v každém smyslu toho slova, i když je celý zaprášený a špinavý z dlouhé cesty.

Jednu dobu pro mě tolik znamenal. Byli jsme nějaký čas... spolu. Jenže pak, místo aby utíkal pomoci mojí sestře, když bojovala proti Kymoře, se rozběhl za mnou a těmi muži, co se mě pokusili unést.

Nezachránil ji, ale mne.

A jestli Temra umře, už nikdy mu to nedokážu odpustit.

A myslím, že mu nedokážu odpustit, ani když Temra přežije. Kellyn ví, že sestra je pro mě celý svět. Věděl, že nejsem v tak hrozném nebezpečí. Kymora mě chtěla živou. Zato mou sestru chtěla zabít, jen aby se mi pomstila.

A on přes to všechno utíkal pro mě.

Vybral si špatně, tak jak si mám já vybrat jeho?

Když si nalije polévku, vydá se k mé straně vozu. Ucíťím bodnutí ostražitosti, že je u mě tak blízko. Nevím, jak to dělá, že na mě pořád tak působí, když už jsme spolu strávili tolik času. Ale s ním je to vždycky stejné: vzrušení a úzkost, smíchané do jedné nepřehledné břečky.

„Mrzí mě, že jsem pochyboval o Petrikovi,“ pronese.

„Zase,“ připomenu mu.

„Zase.“

„Bolí ho vidět svou matku takhle svázanou, ale kdykoliv mu něco řekne, kdykoliv se ho snaží nějak zmanipulovat, aby jí pomohl, Petrik se podívá na Temru. Připomene si, proč je jeho matka zajatkyň a proč musí zůstat svázaná.“

„Já vím. Jsem jen nervózní. Nemůžu si pomoci.“

„Neměl nám tajit, že je to jeho matka. Ale on není jako ona. Je tady s námi. Vede nás za někým, kdo nám pomůže.“

Celou dobu našeho rozhovoru jsem se dívala Kellynovi na hrud', ale cítím na sobě jeho pohled, a tak k němu zvednu oči.

Moje modré oči se spojí s jeho hnědýma a v tu ránu se mi v prsou rozpoutá hurikán protichůdných emocí. Strach. Touha. Nenávist. Rezignace.

Dřív jsem měla strach s ním jen promluvit. Nedostala jsem ze sebe ani slovo, aniž by mě přemohly mé věčné úzkosti. Pomalu se to změnilo. Během té cesty, na kterou jsme si ho s Temrou najaly, aby nás bezpečně dovedl do Thersy. Odtud jsme museli utíkat přes další dvě země, až jsme skončili v Kellynově rodné vesnici Amanoru. Tam jsem poznala jeho rodinu. Tam jsem měla pocit, že toho muže doopravdy znám, a chtěla jsem, aby poznal i on mě.

Možná jsem ho dokonce začínala –

Ta myšlenka mě bolí, a tak ji ani nedokončím.

Protože mít ráda Kellyna, věřit mu, chtít ho – to všechno mi teď připadá jako zrada vůči tomu jedinému člověku, který tu byl vždycky pro mě.

Temra netrpí úzkostmi jako já. Celý život mě chránila před všemi trapnými setkáními s lidmi.

A když jsem pak jednou měla ochránit já ji, když jsem křičela na Kellyna, aby jí pomohl, byla smrtelně zraněna.

Můžu za to já. Může za to Kellyn. Může za to Kymora.

Nemůžu s ním být, aniž bych nenáviděla sama sebe.

Teď se na mě dívá a sám má v očích touhu i bolest. Sleduji, jak se jeho rty oddělí a zase zavřou, vím, že hledá ta správná slova.

Jenže on i já víme, že žádná taková nejsou.

Kellyn si krátce zdřímne a pak znovu vyrazíme na cestu. S Petrikem se střídají u koní a já jsem celou dobu vzadu mezi jednou osobou, kterou miluji nejvíc na světě, a druhou, kterou miluji na světě nejmíň.

Nikdy v životě mi týden nepřipadal delší.

Vteřiny se vlečou jako hlemýždi a den se opět chýlí k večeru. Čas pro mě nemá žádný význam, až na tu daň, kterou si vybírá na Temře. Je čím dál bledší, hubenější a slabší.

Dochází nám čas.

„Jaký je plán, až dojedeme do Skira?“ zeptá se Kellyn. Jeho slova jsou tak tichá, že usoudím, že nejsou určena mně.

Petrik se na kozlíku narovná. „Ihned požádáme o audienci u prince. Ten nám dá všechno, co budeme potřebovat.“

„Jsi si tak jistý,“ poznamená Kellyn. „Ale proč by se princ obtěžoval s námi vůbec mluvit? Ví o nás jen to, že jsme uprchlíci. Nejsme v pozici, abychom ho o něco žádali.“

Petrik se podívá ke straně silnice, jeho oči bloudí po ubíhajících stromech. „Já myslel, že už sis dal dvě a dvě dohromady.“

„Co jsem si měl dát dohromady?“

„Kymora je moje matka. Nepřemýšlel o tom, kdo je můj otec?“

Kymora byla generálkou krále Arunda. Nebohá královna zemřela zanedlouho poté, co porodila prince Skira. Král byl sám, truchlil, a pak se objeví divoká Kymora; porodí syna a pošle ho pryč, aby vyrůstal a učil se daleko od paláce...

U Dvojčat! Petrik je králův levoboček! Zbavili se ho, aby nestál v cestě. Ale když se říše rozdělila, Skiro se ujal vlády nad zemí, kde sídlila Velká knihovna. Aby Petrik mohl vyrůstat aspoň v blízkosti svého bratra.

Mělo mi to dojít mnohem dřív.

Když Kellyn dál neví, trochu mu vypomůžu. „Petrik je syn krále.“

„Cože?“ Kellynův hlas vyjede o oktávu výš.

Petrik pokračuje: „Jsme si s bratrem hodně blízcí. Vyrůstali jsme spolu. Udělal by pro mě cokoli, oč bych ho požádal, takže pomůže i ženě, kterou – Temře. Pomůže i Temře.“

Když se Kellynovi zase vrátí hlas, vypraví ze sebe: „To jako vážně? Máš ještě něco, co bys nám rád řekl? Nějaká další tajemství, která se dozvíme jakoby nic?“

„To nebylo žádné tajemství!“ brání se Petrik. „Každý, kdo zná mého bratra Skira, taky ví, kdo jsem já.“

„Kellyne,“ vložím se do debaty, „vždyť nezáleží na tom, kdo je jeho otec. S naší situací to nesouvisí.“

„Opravdu? Mně tedy připadá, že kdybychom byli věděli, že má tak dobré vztahy se svým bratrem *princem*, mohlo se nám to docela hodit, když nám šla Kymora po krku!“

„Kdybychom si šli pro pomoc ke Skirovi, Kymora by vyhlásila válku jemu i všem nevinným obyvatelům jeho země!“ obhajuje se Petrik. „To bys jim udělal? Za mým bratrem můžeme jít až teď, když je Kymora vyřízená! A kromě toho, Ziva by nikdy nedopustila, abychom hledali útočiště u někoho tak mocného, dokud nebyl *Požírač tajemství* zneškodněný.“

V tom má rozhodně pravdu a Kellyn to dobře ví, proto taky teď mlčí.

„Takže plán je takový,“ vrátí se Petrik obloukem k původnímu tématu, „že požádáme mého bratra o pomoc. A on nám pomůže. Nic dalšího nás nemusí trápit.“

Až na tu znepokojivou možnost, že Temra umře dřív, než se k princovi dostaneme.

Kapitola třetí

Ještě nikdy v životě se mi neulevilo, že jsem se ocitla ve velkém městě. Až doteď.

Normálně mě velká města děsí. Je v nich prostě moc všeho: lidí, zvířat, pachů, zvuků.

Ale nyní, když nás koně vyvezou do strmého kopce a my projedeme branami do shonu městského života, mám pocit, že se konečně můžu nadechnout. Kellyn pobídne koně a obyvatelé hlavního města nám uskakují z cesty a volají za námi nadávky.

Dorazili jsme pozdě odpoledne, takže ulice nejsou tak zalidněné jako obvykle, ale pořád je tu dost lidí, co zavírají své obchůdky nebo spěchají nakoupit poslední zapomenuté věci.

Hlavní město leží v horách. Říká se, že princ Skiro chtěl panovat co nejdál od svého staršího bratra Ravise. Lidi se choulí ve volných kožešinách a teplých botách. Zdá se, že podzim přišel do města dříve než obvykle.

Petrik vede Kellyna k paláci. Šineme se po točitých uličkách do čím dál prudšího kopce. Už vidím, jak nad střechami domů a obchodů vykukuje náš cíl. Palácové věže jsou nejvyššími stavbami v celém městě.

Když se konečně ocitneme u nich, vidím, že patří k ohromným hradbám, obklopujícím palácové pozemky. Brána je otevřená a ze nás dovnitř.

Dveře paláce stráží z každé strany jedna obrovská postava. Jedna je vytesaná z nejbělejšího mramoru, druhá z nejtmaší žuly. Ebannara a Tasminya, Sestry Bohyně.

Jakmile vůz zastaví, přijde k nám strážná na hlídce. „Petriku, ty ses vrátil!“

„Omlouvám se, Leono, ale na zdvořilosti teď není čas. Prosím, řekni ihned princovi, že jsem tady. Že mám pro něj cennou zajatkyňni a velice ho prosím, aby mi dovolil svěřit naši zraněnou společnici do péče léčitelky Seruthy.“

Nevím, jestli se Petrik zná se všemi strážci, nebo je to jen náhoda, ale jsem ráda, že se konečně něco děje. Leona křikne několik slov na své druhy u dveří a ti ihned zmizí uvnitř.

Už za pár minut přinášejí k vozu nosítka a za nimi kráčí skupina vojáků s řetězy a okovy. Pomůžu ošetřovatelům naložit Temru na nosítka, zatímco strážní vyvádějí zápasící Kymoru z vozu a nasazují jí pořádná pouta. Kymora jim to nedá zadarmo, čímž si vyslouží několik dalších škrábanců a modřin.

„Prosím,“ žádá je Petrik, „zacházejte s ní pokud možno šetrně.“

Z hlavního vchodu paláce proudí další gardisté v tmavomodrých tunikách se žlutým sluncem na hrudích.

Z nitra paláce se ozve hlahol a postupně nabírá na síle. Až potom všechny ostatní přehluší jediný hlas: „Nechte mě projít!“

Nemůže to být nikdo jiný než sám princ Skiro. Pod otevřeným safírovým rouchem má tmavě zlatou tuniku se stejným sluncem jako strážní. Princ Skiro má hnědou pleť, tmavší než Petrik, a vyholenou hlavu. Jeho rysy jsou tak jemné, že by ho Temra pravděpodobně nazvala krasavcem. Je vyšší než Petrik, ale ne tak vysoký jako já, i když nechybí mnoho. Nemá žádné zvláštní insignie, které by značily jeho postavení, jen dýku zdobenou drahokamy v pochvě u pasu. Je z našich vladařů nejmladší a odhaduji, že mu nemůže být víc než dvacet let.

Princ se podívá na náš vůz, na mou sestru na nosítkách, na Kymoru v řetězech, a teprve potom pohlédne na Petrika. Tvář mu rozzáří šťastný úsměv. „Petriku!“ zvolá a svého bratra obejmě. „Zdá se mi to, nebo ti konečně narostly svaly? A co to máš na sobě? Nevzpomínám si, že bych tě někdy viděl v něčem jiném než v badatelském rouchu.“

„Odpusť mi, Skiro,“ osloví ho Petrik, „ale máme naspěch. Potřebujeme okamžitou pomoc. Má přítelkyně je vážně zraněná. Nezbyvá jí moc času. Potřebujeme Seruthu. Můžeš ji, prosím, zavolat?“

Skirovy oči padnou na Temřin bílý obličej. „Pojďte dovnitř, všichni. Každý přítel mého bratra je i můj přítel.“

Každá uplynulá vteřina mi připadá jako rána bičem.

Dívám se, jak ošetřovatelky omývají tělo mé sestry teplou vodou. Zacházejí s ní tak jemně, ale já se nemůžu dočkat, až se objeví tahle Serutha a vyrukuje se svou magií. Jedna z ošetřovatelek rozváže obvazy na Temřině paži a pokoj zaplní pach hniloby. Rána je infikovaná, a tak ranhojička začne odstříhávat stehy a ránu znovu otevírat, aby ji mohla vyčistit od hnisu.

Ale kde je ta magická léčitelka?

Když se otevřou dveře, v úlevě se otočím a jsem připravená vítat a prosit a dělat cokoli, co bude třeba, abych pozornost té zázračné ženy co nejrychleji obrátila ke své sestře.

Ale je to jen nějaký sluha.

„Poslal mě pro vás Petrik. Mám vám ukázat vaše komnaty, abyste se mohla umýt a odpočinout si. Princ by byl rád, kdybyste přijala jeho srdečné pozvání na večeři.“

Zamrkám na něj.

Večeře? Mytí a odpočinek?

Moje sestra umírá. *Umírá.* A oni ode mě čekají, že –

„Promiňte,“ ozve se za mnou něčí hlas. Otočím se, jsem napnutá jako struna a chce se mi utíkat zpátky k sestře.

Je to jedna z ošetřovatelek. „Už je v bezpečí. Dostane se jí té nejlepší péče, jakou jí můžeme dát. Měla byste odejít.“

„Já od ní neodejdu,“ odpovím.

„Nevím, jak to říct dostatečně zdvořile, ale zamořujete nám tu naše sterilní prostředí.“

Na ta slova se podívám na své ruce. Pod každým nehtem mám nános špíny. Šaty mám potrhané ještě od zápasu s Kymorou a špinavé z dlouhé cesty. Na mojí kůži se nedají rozeznat pihy od kamínků. A ten puch si můžu jen představovat.

Začne mi být trapně, ale potřeba vidět Temru uzdravenou je silnější než stud. „Říkáte, že pro ni bude bezpečnější, když odejdu?“

Ošetřovatelka zdvořile přikývne.

„A můžu se vrátit, až se umyju? A poslali jste už pro tu,“ nejsem si jistá, jestli magické nadání léčitelky není tajemstvím, „Seruthu?“

„Můžete se vrátit, a princ vám dá k dispozici *veškeré* své zdroje.“

Chápu, co se mi snaží říct.

„Tak dobře,“ vydechnu. Když se obrátím zpátky ke sluhovi, zdá se, že se mu ulevilo.

Pokoj, do kterého mě dovede, je čistounký a plný přírodního světla. Zdobí ho mnoho drahých koberců a drapérií s překrásnými vzory, které vypadají tak složitě, že jejich výroba musela zabrat léta. Koupel už je připravená a já na nic nečekám, protože vím, že čím dříve budu čistá, tím dříve se budu moct vrátit k Temře a dívat se, jak jí magická léčitelka pomáhá.

Voda je neuvěřitelně příjemná a já si ji naplno vychutnávám, zatímco si z těla seškrabuji týdenní vrstvu špíny. Když jsem hotová, osuším se, rychle si rozčešu vlasy a nechám je tak – stejně jsou moc krátké, aby se s nimi dalo dělat něco jiného. Obléknu se, vrhnu se zpátky ke dveřím a tam se málem srazím s Petrikem. Vidím, že i on se vykoupal a převlékl do čistých šatů.

„Víš něco nového?“ zeptám se hned. „Jak je jí?“

„Pořád stejně.“

Co? „Jak to? Proč ji ještě nevyhlídli? Kde je ta léčitelka, kterou jsi sliboval? Proč jde všechno tak pomalu? To mám běhat pohradě a bušit na dveře?“

Petrik moje drmolání zarazí. „Odpovědi na tyhle otázky zatím sám neznám, ale princ Skiro si přeje s námi všemi mluvit.“

Fajn, aspoň se ho můžu zeptat osobně.

Nechám Petrika, ať mě vede chodbou, jejíž stěny pokrývají přepychové tapisérie. Z nějakého dalekého pokoje k nám doléhá hudba, ale nepoznám, co hraje za nástroj. Něco, co má struny. Petrik kráčí dál, až se ocitneme v místnosti rovněž zdobené krásnými koberci. Mezi tapisériemi stojí knihovny plné tlustých svazků. Hudba tu hraje hlasitěji, ale muzikanty nikde nevidím. Snad jsou ve vedlejším pokoji.

Na prostém stole jsou připravené hromady jídla. Husté omáčky ke šťavnatým masům a k tomu nejméně pět různých soudků s vínem. Kolem stěn stojí princova osobní stráž, sám Skiro sedí v čele nevelikého stolu, Kellyn je vedle něj a ukusuje si velká sousta chleba s máslem.

Asi bych se na ně neměla zlobit jen proto, že jedí, když Temra umírá, ale přesto *zuřím*.

„Á,“ zvedne k nám pohled Skiro. „Prosím, posadte se. Najezte se dosyta. Po takové cestě máte určitě hodně co vyprávět.“

Petrik ani já se nepohneme. Jsem nepopsatelně vděčná, že ho mám na své straně, že nám jde o stejnou věc.

Skiro si povzděchne a položí kuřecí stehno, do kterého se právě chystal zakousnout. „Jsem vám všem velice vděčný, že jste mi přivedli zrádkyni Kymoru, ale překvapuje mě, bratře, že mi ji odevzdáváš zrovna ty.“

„Dozvěděl jsem se, že plánuje zabít tebe i ostatní a zmocnit se celého království. Nemohl jsem jí to dovolit. Vlastně to zjistila tady Ziva a dokázala Kymoru zastavit.“ Pokyne ke mně. „Její sestra teď umírá. Žádáme tě, abys nám poskytl pomoc Seruthy.“

Skiro se podívá na mě. Rozsvítí se mu oči a na jeho rtech se objeví až moc zářivý úsměv. Pak se otřese, jako by si právě vzpomněl

na něco hrozného, a obrátí se zpátky na svého bratra. „Neměls jim o ní říkat. Bez ohledu na to, jak dobří jste přátelé.“

„Považuji je teď za svou rodinu,“ odpoví Petrik.

„Jsi jim snad zavázán svým životem? Proto jsi zradil důvěru naší přítelkyně Seruthy?“

„Jde o Temru.“

„Tu umírající dívku?“

„Miluju ji, Skiro. A potřebuju, abys ji zachránil.“

Na ta slova si rozpačitě přešlápnu. Věděla jsem to, samozřejmě, ale když slyším Petrika, jak něco tak intimního přiznává takhle nahlas, stejně je mi trapně. Ale jestli to Skira postrčí, aby začal konečně *jednat*, pak –

„Ach tak.“ Skirův výraz zvadne. „Je mi to líto, Petriku, ale ona tu není.“

„Kdo?“ opáčí Petrik.

„Serutha.“

„Dobře, tak pro ni pošli! Kde vlastně je?“

„Před pár týdnů náš drahý bratr Ravis poslal do paláce svoje špehy. Nějak se dozvěděli o Serutiných schopnostech a uprostřed noci s ní někam zmizeli. Takže teď je v Ravisově zemi.“

Ze rtů mi unikne zoufalý sten a sesunu se na zem na kolena. Ne, ne, ne, ne, ne, nenenenenene...

Došli jsme až sem. Přivezli jsme Kymoru. Temra cestu přežila.

Ale léčitelka tu není.

Moje sestra umře.

Cítím, jak se mi zrychluje dech, ale podaří se mi vypravit ze rtů několik slov. „Tak připravte vůz. Jedeme do Ravisu.“

„Nemůžete s tou dívkou cestovat,“ namítne Skiro. „Další cesta ji určitě zabije, a nezbyvá jí ani tolik času, kolik je třeba na cestu.“

I Kellyn dočista zapomněl na jídlo před sebou. „Jistě jste za léčitelkou poslal svoje muže? Třeba už jsou s ní na cestě zpátky?“

Ano, to by dávalo smysl. Toužím, aby měl Kellyn pravdu.

„Muže jsem za ní poslal,“ odpoví Skiro, „měli se mi ozvat už před několika dny. Nejspíš je odhalili a zabili.“

Poslední střípek naděje mi proklouzne mezi prsty a nově nastalé ticho přeruší můj pláč. Zhroutím se na zem celá. Petrik přistoupí ke svému bratrovi. Kellyn se mezitím přikrčí ke mně, dokonce se odváží ovinout kolem mě paže.

Moje zoufalství je tak obrovské, že je mi to jedno.

Nepřítulím se k němu, neopětuji jeho objetí. Cítím jen bolest, bolest – takhle nějak musí vypadat umírání.

Potom náhle vstanu. Jestli Temře zbývají už jen hodiny, strávím je s ní. Nesmí být sama.

„Počkej, Zivo.“

Otočím se, Petrika přes slzy sotva vidím. Utírám si mokré tváře, snažím se soustředit.

„Skiro,“ řekne Petrik. Zní to jako ostrá pobídka mezi dvěma zasvěcenci.

„Je to příliš nebezpečné,“ odpoví mu Skiro. „Když se nevrátili moji cvičení muži, nemůžeš čekat, že se se Seruthou vrátí tvoji přátelé. Kromě toho nehodlám riskovat portály.“

„Udělej to pro mě, bratře.“

„Oni zemřou.“

„Ne, Temra zemře!“

„Víš, že tě mám rád, ale stejně říkám ne.“

Petrik zavrčí a obrátí se ke mně. „Zivo, žádám tě o svolení prozradit mému bratrovi, kdo jsi a proč jsme na tuhle záchrannou misi dokonale vybavení.“

„Ne,“ odpoví za mě Kellyn.

Jaká záchranná mise? Vždyť už bylo řečeno, že léčitelku nemůžeme dostat zpátky do města včas a že Temra další cestu nepřežije.

Prozrazovat mou identitu mocným lidem se v minulosti moc neosvědčilo; tak proč teď po mně Petrik chce, abych se prozradila?

Na mé zaváhání Petrik dodá: „Může to znamenat, že Temře zachráníme život.“

Nerozumím tomu, ale přikývnu, protože co jiného můžu dělat? A Kellyn nebude mluvit za mě. Nikdy.

„Bratře, toto je Ziva Tellionová. Magicky nadaná kovářka. Všichni máme u sebe zbraně, které očarovala. V Amanoru jsme přemohli dobrých čtyřicet mužů. My tři jsme společně porazili válečníci. Můžeme Seruthu přivést zpátky. A nemá tvoje léčitelka větší cenu než nějaké portály?“

Skiro se podívá na mě. Sklopím zrak k zemi, jeho pohled je mi nepřijemný, ale moje myšlenky se stále točí jen kolem sestry.

„Opravdu?“ zeptá se princ. „Jak tvoje schopnost funguje? Jaké zbraně jsi vyrobila? A jak –“

„Skiro!“ okřikne ho Petrik.

„Promiň.“ Princ chvíli přemýšlí. „Stejně se mi to nelíbí. Ty portály jsou moje jediná výhoda, Petriku.“

„Tak čím už tě mám přesvědčit?“ zeptá se učenec zoufale.

„Co takhle solidním plánem?“

Na ta slova zbystří Kellyn. Princ zřejmě hovoří jeho jazykem, zato já jsem z celého rozhovoru naprosto zmatená.

Petrik se zeptá: „Jak jsi dostal do Ravisova paláce svoje zvědy?“

„Šli pěšky. V přestrojení, aby se ztratili mezi Ravisovými lidmi.“

„Pořád máš tamní oblečení?“

„... ano.“

„Tak si ho oblékneme. Projdeme portálem, někam si schováme zbraně, rozhlédneme se. Pak pronikneme mezi služebnictvo v paláci. Víš, kde Seruthu drží?“

„V žaláři nebyla. Moji zvědové prohledali celý hrad, prošli každé poschodí kromě toho, kde jsou Ravisovy komnaty. Musí ji mít někde u sebe. To bylo to poslední, co mi stihli vzkázat, než je odhalili. Asi se dostali až příliš blízko.“

„Takže nám bude stačit prohledat jen jedno patro. Najdeme ji a hned ji přivezeme zpátky.“

„Budou ji hlídat,“ namítne Skiro. „Nenechají vás ji jen tak odvést.“

„Máme magické zbraně,“ připomene mu Petrik. „Když bude třeba, odlákáme pozornost nějakou lstí. Aby jich nebylo tolik.“

Skiro je stále proti. Vidím to na něm.

„Živa ti bude zavázaná, když její sestře zachráníš život,“ zakončí Petrik.

Skiro se znovu zaměří na mě, prohlédne si kladiva za mým opaskem. Pak vzdychne. „Fajn, ten velký žoldák může jít. Ziva a ty zůstanete tady.“

„Jdu s ním,“ štěkne já i Petrik současně.

„Jsi příliš důležitá, než abys riskovala život,“ poučí mě Skiro.

„Víte, kdo jsem, asi pět minut! Ani mě neznáte. To *mně* umírá sestra. Musela bych se propadnout, kdybych tady zůstala, když můžu udělat něco pro její záchranu.“

Skiro se lehce pousměje. „Líbíš se mi,“ poznamená.

Jeho slova z nějakého důvodu přimějí Kellyna posunout se nemotorně blíž ke mně.

„Já jdu taky,“ trvá na svém Petrik.

„Poznají tě.“

„Jsem jediný, kdo se vyzná v paláci. Musím jít taky.“

„Nebyl jsi tam mnoho let.“

„Mám dobrou paměť.“

„Nechci o tebe přijít, bratře.“

„Jestli umře, přijdeš o mě stejně.“

Skiro očividně chápe, co mu bratr říká. Když ho nenechá jít, Petrik mu to nikdy neodpustí.

„Pak si raději zakryvej tvář,“ řekne rezignovaně.

„Provedu.“

Skiro si sáhne pod tuniku pro šňůrku zavěšenou na krku. S povzdechem ji podá Petrikovi. Pak si princ zavolá sluhu, něco mu zamumlá a vrátí se ke stolu. „Určitě si nechceš napřed něco sníst?“ zeptá se mě.

Neodpovím. Pořád si nejsem jistá, co se tady děje, a mám v hlavě takový zmatek, že ani netuším, co by ze mě vypadlo, kdybych se pokusila promluvit. Spokojím se proto jen se zavrtáním hlavy.

Sluha se vrátí se třemi sadami oblečení. Petrik si je od něj vezme, dojde ke mně, popadne mě za paži a vleče mě někam za

sebou. Prakticky se mnou utíká nádhernými chodbami a já málem klopýtám, abych mu stačila. Kellyn je nám v patách.

„Věděl jsem, že nedokáže odmítnout Zivu, jakmile se dozví, co je zač,“ vykládá Petrik. „Můj bratr je milovník všeho umění. Hudby. Knih. Obrazů. Tapisérií. A obzvláště ho zajímá umění magie. Dalo by se říct, že sbírá uživatele magie. Zve je ke svému dvoru a velkoryse jim platí. Nabízí jim tu bezpečí a svoje mlčení.“

Zatočíme do další chodby, Petrikovy boty vrzají na kamenné podlaze.

„A musel jsi mu taky říkat, že mu Ziva bude zavázaná?“ obviní ho Kellyn. „Co když po ní bude chtít něco, co mu nebude chtít dát? A co jsou zač ty *portály*, o kterých jste pořád mluvili?“

„Už tam skoro jsme. Brzy všechno pochopíte.“

Dalších několik zatáček. Schodiště.

Petrik obrací v dlaních šňůrku z princova krku. Spatřím mezi jeho prsty klíč z bronzu.

Zastavíme se u dveří, které stráží nejméně tucet strážných. Muž v jejich čele na Petrika přikývne, učenec dveře rychle odemkne a uvede nás dovnitř. Jakmile jsme tam všichni, Petrik za námi hned zase zamkne.

Dojdu doprostřed místnosti, otáčím se na místě a kochám se úchvatnými portréty na stěnách. Je jich tu celkem pět, rozmístěných v pravidelných intervalech. Každý má tvar dlouhého oválu, každý je vyšší než já. První zobrazuje ženu. Vypadá starší, než jsem já, ale ne o moc. Pleť má tmavě hnědou, tváře narůžovělé a vlasy rozdělené do tenkých copánků, které jí padají až na ramena. Usmívá se a odhaluje tak řádku dokonale bílých zubů. Působí trochu rozpustile, jako by před tím, kdo se na ni dívá, ukřývala nějaké tajemství.

Na druhém portrétu je muž, stejně starý nebo o trošku starší než ta žena. Také má tmavou pleť, ruce zastrčené v kapsách, očima sleduje cosi nad mou hlavou. Vlasy má dlouhé několik palců, ale trčí mu vzhůru, takže mu tvoří kolem obličeje zvláštní aureolu. V jednom uchu má náušnici a na prstech prsteny.

Za mužem následují portréty dvou dívek a nakonec ještě jednoho muže. Všichni mají tmavou pleť, různé výrazy, ale podobné rysy. „To jsou...?“ hlesnu.

„Moji ostatní sourozenci,“ přikývne Petrik. Obrátí se k portrétu nalevo ode dveří, jimiž jsme právě vešli. „Seznam se s Ravisem raději tady, protože osobně ho zcela jistě potkat nechceme.“

Vypadá to, že nejstarší syn krále Arunda je zároveň také nejmenší. Vlasy má ostříhané nakrátko – stejně, jak je rád nosí Petrik. Ale oproti Petrikovi má Ravis propadlejší oči, menší nos a plnější rty. Hledí přímo na pozorovatele, jako by ho vyzýval, ať se mu jen zkusí postavit. Věkem se musí blížit ke třiceti letům.

„Ty detaily jsou neuvěřitelné. Máš skoro pocit, že jsou v místnosti s námi,“ poznamenám.

„To je tím, že portréty maloval magicky nadaný umělec.“

Kellyn i já trhneme hlavami k Petrikovi.

„Nemůžu vám prozradit jeho jméno ani identitu, protože jsem mu také přísahal mlčenlivost. Ale na tom nezáleží. Potřebujeme jen jeho obrazy, protože jsou očarované. To ony jsou portály.“

„Portály,“ zopakují přihloupě.

„Ano. Když ten člověk namaluje dva úplně stejné obrazy – do nejmenších detailů – na dvou různých místech, fungují obrazy jako most mezi těmi dvěma místy.“

Znovu se rozhlédnu po portrétech a zastavím se u toho Ravisova. „Chceš říct –“

„S těmito obrazy se můžeš dostat za vteřinu do kteréhokoliv hlavního města v království. Stačí projít skrz.“

Přiblížím prsty k Ravisovu obličejí, ale Kellyn mi rychle stáhne ruku zpátky.

„To je velice pohodlné,“ utrousí. „Tak proč jsme je nepoužili hned, abychom se dostali sem?“

„Jak jsem řekl, portály propojují *hlavní města*. Musíš být v hlavním městě, aby ses dostal sem. A my jsme byli v Amanoru.“

„A co když jsme byli v hlavním městě Lisady a utíkali před válečnicí? Mohli jsme projít sem a být v bezpečí!“

Petrik zavrčí. „Já nevím, kde jsou portály v jednotlivých měs- tech. Nikdy jsem jimi nepročázel! Víím jen, že existují. Proto bych nás neuměl k portálu dovést. Ale když jím projdeme odtud, uvidíme, kde přesně se vynoříme, a můžeme se tudy se Seruthou zase vrátit.“

Uvědomění mi vyrazí vzduch z plic. „Říkáš, že Temru ještě mů- žeme zachránit!“

„Ano, můžeme ji zachránit.“

„Řekni mi, co mám udělat,“ požádám ho bez váhání.

„Nejdříve se musíme převléct.“ Petrik nám rozdá oděvy, ten vlastní pečlivě vytřepe a začne se do něj navlékat.

Uchýlila bych se někam do soukromí, ale není kam, a tak se za- čnu převlékat na místě a ze všech sil se snažím nemyslet na dva muže za sebou.

Nasoukám se do oděvu a sáhnu si pod sukni, protože jsem si jistá, že se mi látka musela někde zachytit.

Naneštěstí nikoliv.

Šaty, které mohly menší dívce sahat tak po kolena, mně končí v půli stehen. V Ravisově zemi bude patrně teplo, protože šaty mi visí taky jen z jednoho ramene. Natáhnu si zpátky své vysoké boty, ale mezi jejich koncem a lemem šatů pořád zůstává až příliš mnoho odhalené kůže na to, abych se mohla cítit pohodlně.

Dělám to pro Temru, připomenu si.

Když se obrátím zpátky, Kellyn i Petrik mi nepokrytě zírají na nohy.

Cítím, jak mi rudnou tváře.

„Nechte toho!“ okřiknu je oba šeptem.

Petrik se vzpamatuje jako první. „Promiň. Jen si nejsem jistý, jestli ti tenhle převlek zrovna pomůže.“

Kellyn pomalu klouže pohledem vzhůru, až se mi podívá do očí. „Máš – tedy – máš vážně dlouhé nohy.“ Slyšitelně polkne a raději se odvrátí.

„Ty je máš delší!“ bráním se. Jak se opovažuje si ze mě utahovat! A k tomu zrovna teď.